

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/34/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1615211412
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1615211412.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členiek senátu JUDr. Evy Mészárosovej a Mgr. Zity Leimbergerovej v právnej veci žalobkyne: D. Ď. I. N. Z. O. K. T. Á., Q. D.G. XX.XX.XXXX, W. U. S., D. Č.. XXX/XX, zastúpená JUDr. Gabrielom Blehom, advokátom v Bratislave, Martinčekova č. 16, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Bratislava, Pribinova č. 25, IČO: 35 792 752, zastúpený spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., IČO: 47 233 516, Bratislava, Kubániho č. 16, za ktorú koná JUDr. Andrea Cviková, o určenie bezpoplatkovosti a bezúročnosti zmlúv a o vydanie bezdôvodného obohatenia, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 20. februára 2020, č. k. 6 C 1702/2015-87, v spojení s opravným uznesením zo dňa 28. augusta 2020, č. k. 6 C 1702/2015-123, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 20. februára 2020, č. k. 6 C 1702/2015-87, v spojení s opravným uznesením zo dňa 28. augusta 2020, č. k. 6 C 1702/2015-123,
- vo výrokoch 1., 2., 3., 4., p o t v r d u j e ,
- vo výroku 5. m e n í tak, že žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

II. Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 20.2.2020, č. k. 6 C 1702/2015-87, v znení opravného uznesenia zo dňa 28.8.2020, č. k. 6 C 1702/2015-123, 1. určil, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 11.8.2010, je bezúročná a bezpoplatková; 2. určil, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 11.8.2010, je bezúročná a bezpoplatková; 3. určil, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 10.5.2011, je bezúročná a bezpoplatková; 4. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3.555,88 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku; 5. žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku; 6. zastavil konanie v časti žaloby o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 500,- €; 7. priznal žalovanému v zastavenej časti náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 11.11.2015, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 11.8.2010, Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 11.8.2010 a Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 10.5.2011, vydania bezdôvodného obohatenia v celkovej sume 3.555,88 €, primeraného finančného zadostučinenia v sume 500,- € a náhrady trov konania. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným uzatvorila predmetné tri zmluvy o revolvingovom úvere, pričom mala na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX prijať úver v sume 930,- €, avšak úver jej bol žalovaným poskytnutý de facto v sume 796,02 €, na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX mala získať úver v sume 930,- €, avšak úver jej bol žalovaným poskytnutý de

facto v sume 796,02 € a na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXX mala prijať úver v sume 1.500,- €, avšak úver jej bol žalovaným poskytnutý de facto v sume 1.132,51 €. Dôvodila, že ku dňu podania žaloby uhradila žalovanému zo všetkých predmetných úverových zmlúv v splátkach sumu spolu 6.280,40 €, pričom výška prijatých finančných prostriedkov činila len sumu 2.724,55 €. Žalovaný voči žalobkyni v čase začatia konania ešte stále evidoval z daných úverových zmlúv pohľadávku celkovo vo výške 3.272,54 €. Uviedla, že keď pri poskytnutých finančných prostriedkoch žalovaným v sume 2.724,55 € mu má zaplatiť sumu 9.552,94 €, tak ide o navýšenie istiny o viac ako 250 %.

1.2. Súd prvej inštancie uznesením č. k. 6 C 1702/2015-69, zo dňa 9.1.2020 na návrh žalobkyne pripustil zmenu žaloby v časti týkajúcej sa neplatnosti zmlúv o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX, č. XXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXX tak, že žalobkyňa sa naďalej domáhala určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti uvedených zmlúv o úvere. Následne žalobkyňa zobrala späť žalobu v časti o určenie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie v sume 500,- € a v tejto časti žiadala konanie zastaviť.

2.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z.z.“), § 497 Obchodného zákonníka, § 39, § 52, § 52a, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 5 a ods. 6, § 53a ods. 1, § 54 ods. 2, § 451, § 456 a § 457 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, ods. 2, a 8, § 2 písm. a), b), d) a g), § 9 ods. 2, ods. 6 a § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), dôvodiac tým, že skutkovo mal za preukázané, že žalobkyňa dňa 11.8.2010 uzavrela dve zhodné zmluvy o revolvingovom úvere, podľa ktorých jej mali byť poskytnuté obidva úvery v sume po 930,- €. Zo Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX a č. XXXXXXXXXXX vyplynulo, že žalobkyňa v žiadosti vypísala údaje v bode 2. (osobné údaje) a v bode 5. (údaje o požadovanom revolvingovom úvere v eurách s poznámkou „vyplňte“) s tým, že žiadala poskytnúť úver v sume 930,- €, splatný v 42. splátkach po 49,83 € (vrátane úrokov), splatných k 19. dňu v mesiaci s tým, že celkovo zaplatí sumu 2.092,86 € (úver + úroky za celú dobu čerpania úveru), predpokladaná RPMN za úver mala byť 70,01 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, priemerná RPMN za úver 51,49 %, poskytnutá čiastka revolvingu je navrhovaná v sume 490,33 €, celková čiastka pri revolvingu, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť je uvedená v sume 1.195,92 € (revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu), predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,32 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %. V bode 6. (údaje o schválenom revolvingovom úvere v eurách s poznámkou „nevypĺňajte“) boli údaje vyplnené žalovaným tak, že žalobkyni bola poskytnutá suma 930,- € so splatnosťou v 42. splátkach po 49,83 € (vrátane úrokov) splatných k 19. dňu v mesiaci s tým, že celkovo zaplatí sumu 2.092,86 € (úver + úroky za celú dobu čerpania úveru), RPMN za úver bola uvedená 68,77 % (v napadnutom rozhodnutí nesprávne uvedená RPMN 70,01 % - poznámka odvolacieho súdu), ročná úroková sadzba úveru 70,01 % a priemerná RPMN za úver 51,49 %. Poskytnutá čiastka revolvingu je uvedená v sume 490,33 €, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí žalobkyňa zaplatiť je uvedená v sume 1.195,92 € (revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu), predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 60,49 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru bola žalobkyňou podpísaná dňa 11.8.2010 v S., žalovaným bola podpísaná dňa 13.8.2010 v Bratislave. Súčasťou zmlúv o úvere je aj Dohoda o poskytnutí služby, podľa ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyni na jej žiadosť a po splnení určitých podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe zmluvy a žalobkyňa sa zaviazala zaplatiť žalovanému odplatu za poskytnutie služby v prípade odkladu splátok úveru sume 133,98 € a v prípade odkladu splátok revolvingu v sume 69,60 €. Žalobkyňa dňa 10.5.2011 podpísala ďalšiu zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX, podľa ktorej jej mal byť poskytnutý úver v sume 1.500,- €. Zo Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa v žiadosti vypísala údaje v bode 2. (osobné údaje) a v bode 5. (údaje o požadovanom revolvingovom úvere v eurách s poznámkou „vyplňte“) s tým, že žiadala poskytnúť úver v sume 1.500,- €, splatný v 48. splátkach po 77,05 € (vrátane úrokov), splatných k 20. dňu v mesiaci s tým, že celkovo zaplatí sumu 3.698,40 € (úver + úroky za celú dobu čerpania úveru), predpokladaná RPMN za úver mala byť 70,01 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, priemerná RPMN za úver 44,86 %, poskytnutá čiastka revolvingu je v žiadosti navrhovaná v sume 628,73 €, celková čiastka pri revolvingu, ktorú mala žalobkyňa zaplatiť je uvedená v sume 1.849,20 € (revolving

+ úroky za celú dobu čerpania revolvingu), predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 64,19 %, ročná úroková sadzba revolvingu 80,98 %. V bode 6. (údaje o schválenom revolvingovom úvere v eurách s poznámkou „nevypíňajte“) sú údaje vyplnené žalovaným tak, že poskytnutá suma úveru je 1.500,- € so splatnosťou v 48. splátkach po 77,05 € (vrátane úrokov) splatných k 20. dňu v mesiaci s tým, že celkovo dlžník zaplatí sumu 3.698,40 € (úver + úroky za celú dobu čerpania úveru), RPMN za úver bola 68,36 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, priemerná RPMN za úver 44,86 %. Poskytnutá čiastka revolvingu je uvedená v sume 628,73 €, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí žalobkyňa zaplatiť je uvedená v sume 1.849,20 € (revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu), predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu je 70,01 %, ročná úroková sadzba revolvingu je 80,98 %. Aj v prípade tejto žiadosti ju žalobkyňa podpísala dňa 10.5.2011 v Lábe a žalovaný ju podpísal dňa 12.5.2011 v Bratislave. Súčasťou zmluvy o úvere je aj Dohoda o poskytnutí služby, podľa ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyni na jej žiadosť a po splnení podmienok službu, spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu, poskytnutého na základe zmluvy a žalobkyňa sa zaviazala zaplatiť žalovanému odplatu za poskytnutie služby v prípade odkladu splatnosti splátok úveru v sume 367,49 € (súd prvej inštancie nesprávne uviedol 365,49 € - poznámka odvolacieho súdu) a v prípade odkladu splatnosti splátok revolvingu v sume 167,04 €. Zo zmluvných dojednaní všetkých troch zmlúv o revolvingovom úvere žalovaného (ďalej len „zmluvné dojednania“) súd prvej inštancie zistil, že zmluvy o revolvingovom úvere sa uzatvárajú na predtlačenom formulári veriteľa, vyplnené žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru podpísané dlžníkom sú návrhom na uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere a zmluva o revolvingovom úvere je uzavretá a nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu dlžníka (článok 2.1 zmluvných dojednaní). Veriteľ bol povinný odoslať dlžníkovi oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníka a jeden rovnopis zmluvy o revolvingovom úvere (článok 2.2. zmluvných dojednaní). Veriteľ sa ďalej zaviazal poskytnúť dlžníkovi schválenú výšku úveru na účet dlžníka uvedený v zmluve o revolvingovom úvere v deň nadobudnutia účinnosti zmluvy o revolvingovom úvere (článok 2.3. zmluvných dojednaní); ako revolving sa dojednalo automatické poskytnutie ďalšieho úveru (peňažných prostriedkov) dlžníkovi vo výške uvedenej v bode 6. Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere a oznámenej dlžníkovi v oznámení veriteľa podľa čl. 2 bod 2.2. zmluvy o revolvingovom úvere za podmienok uvedených v zmluve o revolvingovom úvere (článok 4.1. zmluvných dojednaní). Súd prvej inštancie z výpisu z bankového účtu H. J., ktorý žalobkyňa uviedla v zmluve o revolvingovom úvere ako účet na príjem úveru zistil, že žalovaný zaslal podľa prvých dvoch úverových zmlúv žalobkyni na účet dvakrát sumu 796,02 € (namiesto schválenej sumy úveru dvakrát po 930,- €) a podľa tretej zmluvy o revolvingovom úvere sumu 1.132,51 € (namiesto schválenej sumy úveru 1.500,- €). Súd prvej inštancie z prehľadu žalovaného o platbách žalovaného k zmluve č. XXXXXXXXXXXX tiež zistil, že žalobkyni bola poskytnutá suma úveru 796,02 € a splatená bola ku dňu 16.2.2015 suma 1.595,75 €. Na žiadosť žalobkyne jej žalovaný listom zo dňa 15.6.2015 oznámil, že jej dlh na uvedenom úvere predstavuje k tomuto dňu sumu 996,87 €. Z prehľadu žalovaného o platbách žalobkyne k zmluve č. XXXXXXXXXXXX vplynulo, že žalobkyni bola poskytnutá suma úveru 796,02 € a splatená bola ku dňu 16.2.2015 suma 2.110,41 €. Na žiadosť žalobkyne jej žalovaný listom zo dňa 15.6.2015 oznámil, že jej dlh na uvedenom úvere predstavuje sumu 100,06 €. Z prehľadu žalovaného o platbách žalobkyne k zmluve č. XXXXXXXXXXXX súd prvej inštancie zistil, že žalobkyni bola poskytnutá suma úveru 1.132,51 € a splatila ku dňu 16.6.2015 sumu 2.574,27 €. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa si po zmene žaloby na vyslovenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetných troch revolvingových zmlúv uplatnila nárok v súlade s § 137 písm. d) C.s.p. na určenie právnej skutočnosti, ktorá vyplýva z právneho predpisu, a to zo zákona č. 129/2010 Z.z. Naliehavý právny záujem na podanej žalobe posúdil podľa § 137 písm. d) v spojení s § 470 C.s.p., pričom žalobu v tejto sčasti vyhodnotil ako spôsobilý nástroj právnej ochrany porušených, resp. ohrozených práv žalobkyne. Konštatoval, že možnosť podať určovaciu žalobu podľa § 137 písm. d) C.s.p. spadá pod ochranu právnych vzťahov, ktoré predpokladá ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a zároveň v čase rozhodovania súdu prvej inštancie je prípustná aj v súlade s ustanovením § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. Podľa jeho názoru boli v danom prípade splnené podmienky na určenie bezúročnosti s bezpoplatkovosti predmetných zmlúv o revolvingovom úvere, keďže tieto zmluvy neboli doposiaľ žiadnym spôsobom ukončené a žalovaný naďalej od žalobkyne požadoval úhrady úveru bez zjavného dôvodu. Mal za to, že na strane žalobkyne existuje stav právnej neistoty, ktorý môže odstrániť len takéto určenie. Vo vzťahu k uzavretým zmluvám je žalobkyňa vedená ako „dlžník - neplatič“, je pod neustálym tlakom, keďže ju žalovaný vyzýva na úhradu vysokých súm, pričom nevie aký je jej skutočný dlh. Konštatoval, že predmetné zmluvy o úvere sú zmluvami spotrebiteľskými, ktorých charakteristickým znakom je, že sa

uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Uzavrel, že ide o spotrebiteľský vzťah medzi žalovaným ako dodávateľom, ktorý konal v rámci predmetu svojej činnosti a žalobkyňou ako fyzickou osobou, konajúcou na jej súkromné účely, pričom opak preukázaný nebol. Z toho dôvodu súd prvej inštancie na predmetné právne vzťahy aplikoval aj ustanovenia Občianskeho zákonníka platného ku dňu uzavretia zmluvy, s prihliadnutím na znenie ustanovenia § 52 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka účinného od 1.4.2015. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21.4.2015, sp. zn. 3 M Cdo 14/2014 dôvodil, že predmetné ustanovenie je potrebné aplikovať aj na právny vzťah sporových strán z dôvodu, aby žalobkyňa nebola znevýhodnená v porovnaní so spotrebiteľmi, ktorých záväzkový vzťah vznikol za účinnosti tohto znenia § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka. Po preskúmaní zmlúv súd prvej inštancie zistil, že tieto nespĺňajú podmienky v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z., okrem iného neobsahujú údaj o RPMN a zároveň ani predpoklady pre výpočet riadnej RPMN. Dôvodil, že v zmluvách sa uvádza len predpokladaná RPMN a vôbec neobsahujú žiadne údaje konkrétnych predpokladov pre výpočet RPMN tak, aby si bežný spotrebiteľ mohol tento údaj overiť, resp. samotné RPMN vypočítať. Konštatoval, že v zmluvách sa uvádza RPMN tak, že v žiadosti je uvedená predpokladaná RPMN 63,32 %, avšak v časti 6. zmlúv je uvedená predpokladaná RPMN 60,49 %. Na základe týchto skutočností uzavrel, že k dohode o výške RPMN nedošlo, preto zmluva údaj o RPMN neobsahuje. Zároveň podľa súdu prvej inštancie nie je zo zmlúv zrejماً doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti pôžičky v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. Dôvodil, že doba trvania a termín konečnej splatnosti sú určené iba údajom 42, od čoho by bolo možné odvodiť konečnú splatnosť. Uvedenie údaj 42/19 nie je uvedením konečného termínu splatnosti tak, ako to má na mysli ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., nakoľko toto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru. Dôvodil, že údaj o konečnej splatnosti 42/19 je májúci a zmluvu v tejto časti robí pre spotrebiteľa nezrozumiteľnou. Zdôraznil, že zmyslom predmetného ustanovenia bolo, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd prvej inštancie podotkol, že aj keď zo zmlúv vyplýva, že neobsahujú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., v zmysle Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES, zo dňa 23.4.2008, o zmluvách o spotrebiteľskom úvere nevyplýva, že zmluva má tieto náležitosti obsahovať. Konštatoval, že predmetné ustanovenie predstavuje v zmysle záverov rozsudku Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 vo veci C 42/15, neprípustné rozšírenie pôsobnosti dotknutej smernice. Súd prvej inštancie však zmluvám vyčítal, že neobsahujú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z., a to právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podotkol, že toto právo spotrebiteľovi vyplýva z čl. 10 ods. 2 písm. i) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES (tomuto ustanoveniu korešponduje § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy). Konštatoval, že táto náležitosť však v zmluvách absentuje. Dôvodil, že keď náležitosť úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v zmysle smernice nemožno považovať za podstatnú, za podstatnú náležitosť zmluvy je potom potrebné s určitosťou považovať poučenie spotrebiteľa o jeho práve vyžiadať si amortizačnú tabuľku v zmysle § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. Ak absenciu náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno pri eurokomfortnom výklade smernice i zákona považovať za nedostatok zmluvy s následkom vyhodnotenia úveru ako bezúročného a bez poplatkov, potom v zmysle smernice má takýto následok absencia poučenia spotrebiteľa uvedeného v ustanovení § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že úvery sú bezúročné a bez poplatkov aj z toho dôvodu, že v zmluvách absentuje taktiež uvedené poučenie spotrebiteľa. Vychádzal z právneho záveru Krajského súdu v Bratislave (rozsudok zo dňa 27.3.2018, č. k. 5 Co 107/2017-99). Ďalej uviedol, že dohodnutý úrok vo výške 76,21 % a 80,98 % je neprimerane vysoký. Z úrokových mien pri poskytovaných spotrebiteľských úveroch bankami v auguste 2010 a máji 2011 (priemerné úrokové miery z úverov poskytnutých v eurách - spotrebiteľské úvery uverejnené na stránke Národnej banky Slovenska) zistil úrokovú sadzbu 12,58 % a 9,74 % pri úveroch na dobu od 1 do 5 rokov. Uzavrel tak, že úroky uplatňované žalovaným prevyšujú úroky v bankách takmer šesťnásobne až osemnásobne, čo odporuje dobrým mravom a je v rozpore s § 39 Občianskeho zákonníka. Z toho dôvodu ide o absolútne neplatné zmluvné dojednanie. Konštatoval, že vzhľadom na mieru rizika je síce pri nebankových subjektoch možné akceptovať vyššie úroky ako poskytujú banky, avšak nemôžu byť neprimerané. Úroky tak považoval za neplatné v celom rozsahu a vzhľadom na to, že neprimeranú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve nemožno moderovať, žalobkyni (správne žalovanému -

poznámka odvolacieho súdu) nepriznal úrok z úveru. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že ani jedna z uzavretých zmlúv neobsahuje údaj o priemernej RPMN v súlade s ustanovením § 9 ods. 1 písm. y) zákona č. 129/2010 Z.z. a vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnuté úvery je potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov v súlade s ustanovením § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Nad rámec uvedeného uviedol, že žalovaný žalobkyni vyplatil nie v zmluve dohodnuté sumy úveru 930,- € a 1.500,- €, ale tieto sumy úveru znížil o odplatu za odklad splátok, ktorá bola v prvých dvoch zmluvách odpočítaná od poskytnutého úveru v sume po 133,98 € a v poslednej zmluve v sume 367,49 €, a to podľa čl. 8 bod 8.1. zmlúv, avšak toto ustanovenie zmlúv už bolo súdmi prejednané ako neprijateľná zmluvná podmienka (pozri rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 12.4.2017, č.k. 11 C 205/2016-89, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 17.1.2019, sp.zn. 5 Co 51/2018; rozsudok Okresného súdu Skalica zo dňa 17.3.2016, č.k. 2 C 365/2014-65 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 28.2.2018, sp.zn. 10 Co 299/2016), teda ako ustanovenie absolútne neplatné. O neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky potom nerozhodoval, len poukázal na jej neplatnosť s poukazom na § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na to, že všetky tri zmluvy o revolvingovom úvere vyhodnotil ako bezúročné a bezpoplatkové, vzťah medzi stranami ďalej posudzoval na základe ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka tak, že na strane žalovaného vzniklo v prospech žalobkyne bezdôvodné obohatenie v celkovej sume 3.555,88 €.

2.2. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol právne v zmysle ustanovení § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2.3. Výrok o náhrade trov konania v zastavenej časti súd prvej inštancie právne odôvodnil ustanovením § 256 ods. 1 C.s.p. a konštatoval, že žalobkyňa vzala žalobu späť z dôvodu, ktorý nezavinil žalovaný, teda z procesného hľadiska zastavenie konania zavinila žalobkyňa, z dôvodu ktorého preto v zastavenej časti priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Proti rozsudku podal žalovaný vo výrokoch 1. až 5. v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Dôvodil, že na určovacích výrokoch (1. až 3.) nebol preukázaný právny záujem, pretože išlo len o predbežnú otázku vo vzťahu k výroku 4. Súd prvej inštancie dospel k nesprávnym záverom o tom, že jednotlivé úvery sú bezúročné, vec nesprávne posúdil aj po právnej stránke a platnosť dohodnutej odplaty neposudzoval podľa príslušných zákonných ustanovení. Namietol záver súdu prvej inštancie o absencii termínu konečnej splatnosti úveru a aj o dobe trvania zmluvy z dôvodov, že: a) každá zmluva uvedenie termínu konečnej splatnosti obsahuje, b) záver, že termín konečnej splatnosti môže byť aj v oznámení o schválení úveru, ktoré je súčasťou zmluvy opakovane prijala aj súdna prax, c) náležitosť termínu konečnej splatnosti nemôže byť za žiadnych okolností dôvodom pre záver o bezúročnosti, pretože inak by došlo k porušeniu povinnosti eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva. Uviedol, že zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a prílohy tvoriace súčasť zmluvy. Poukázal na čl. 4., ods. 4.5. zmluvných dojednaní napadnutých zmlúv i na ustanovenie čl. 9., ods. 9.1. predmetných zmluvných dojednaní týkajúce sa konečnej splatnosti úveru. Taktiež namietal, že deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia (s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Prešove, č.k. 13 Co 111/2014-166 a rozsudok Krajského súdu v Nitre, sp.zn. 25 Co 62/2019). Tvrdil, že úijné právo nepozná náležitosť „konečná splatnosť úveru“, nepredpisuje ju, preto ani nemôže ísť o dôvod bezúročnosti. Namietal, že k zmene zákona o spotrebiteľských úveroch došlo práve z dôvodu dodržiavania úijného práva, preto bola uvedená náležitosť vypustená zo zákona (odkázal na novelu č. 279/2017 Z.z. prijatú v dôsledku rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016, vo veci C 42/15 Home Credit Slovakia, a.s./X.). Uvedenou novelou došlo aj k zmene ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. s účinnosťou od 1.5.2018. Namietal tiež záver súdu prvej inštancie, že dôvodom bezúročnosti má byť skutočnosť, že zmluvy neobsahujú právo spotrebiteľa vyžiadať si amortizačnú tabuľku s odvolaním sa na ustanovenie § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Zároveň uviedol, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z.z. sa týka zmlúv o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, avšak zmluvy, ktoré

sú predmetom prejednávanej právnej veci sú zmluvami na dobu neurčitú. Namietal aj nezákonnosť záverov súdu prvej inštancie o výške odplaty, nakoľko táto je v súlade s právnou úpravou zohľadňujúcou priemernú odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. Podľa jeho názoru, namiesto právnej úpravy účinnej v čase uzavretia tej-ktorej zmluvy, nedôvodne používa a porovnáva štatistické údaje, navyše za stavu, kedy zákonodarca výšku odplaty reguloval explicitne, s odkazom na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27.3.2018, sp.zn. 43 CoSr 1/2018 je názoru, že za podstatné prevýšenie sa považuje také, ktoré je viac ako o 25 % - 27 % a priemerná výška odplaty tak nebola v žiadnej zmluve podstatným spôsobom prevýšená. Napokon namietal aj správnosť výroku o náhrade trov konania, pretože súd prvej inštancie nezohľadnil zastavenie konania v časti žaloby na základe dispozičného úkonu žalobkyne. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť a žalovanému priznať voči žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného skonštatovala, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny a podrobne odôvodnený ustanoveniami príslušných právnych predpisov. Odvolaciemu súdu navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Ďalšie vyjadrenia vo veci predložené neboli.

6. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z.), ďalej len C.s.p., ktorým bol s účinnosťou od 1.7.2016 zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (O.s.p.)], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 27. marca 2024; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výrokoch 1. až 4. (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

7. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

8. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktorú by musel odvolací súd prihliadať.

9. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym názorom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, že predmetný spor medzi stranami má charakter spotrebiteľského sporu a predmetné zmluvy (zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 11.8.2010; zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 11.8.2010 a zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 10.5.2011) sú spotrebiteľskými zmluvami, čo aj náležite odôvodnil, s ktorým odôvodnením odvolací súd súhlasí. Rovnako súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že na podanej žalobe mala žalobkyňa naliehavý právny záujem. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalovaného o tom, že na určovacích výrokoch nebol preukázaný právny záujem, pretože išlo len o predbežnú otázku k výroku 4., pretože súd prvej inštancie v bode 47. odôvodnenia napadnutého rozsudku náležite odôvodnil, z akého dôvodu má žalobkyňa na podanej žalobe naliehavý právny záujem, s ktorými dôvodmi odvolací súd súhlasí. Na doplnenie odvolací súd dodáva, že dňa 1.1.2018 nadobudol účinnosť článok XII bod 39 zákona č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z.z. (ďalej len „zákon č.

279/2017 Z.z.“). Predmetným ustanovením sa doplnilo ustanovenie § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. o nový odsek 4, podľa ktorého sa spotrebiteľ môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou, pričom sa v predmetnom odseku odkazuje na ustanovenie § 137 písm. c) a d) C.s.p. Podľa § 137 písm. c) C.s.p. časti za bodkočiarkou naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu. Osobitným právnym predpisom je v prejednávanej právnej veci práve ustanovenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z., v znení zákona č. 279/2017 Z.z. Odvolací súd poznamenáva, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie bol vydaný dňa 20.2.2020, teda po nadobudnutí účinnosti uvedeného článku, preto boli splnené zákonné predpoklady na aplikáciu ustanovenia § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z., v spojení s § 137 písm. c) C.s.p. na prejednanú právnu vec.

10. K tvrdeniu žalovaného v odvolaní týkajúce sa odplaty odvolací súd dôvodí, že otázka odplaty za poskytnutý úver už bola súdmi prejednaná ako neprijateľná zmluvná podmienka, z dôvodu ktorého súd prvej inštancie odplatu správne vyhodnotil ako neplatnú (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka), preto nebolo potrebné rozhodovať o neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky a bolo postačujúce poukázať na jej neplatnosť s ohľadom na § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pre úplnosť odvolací súd zdôrazňuje, že aj čl. 8, bod 8.4 Dohody o započítaní odplaty bol súdmi určený ako neprijateľná zmluvná podmienka, čoho si žalovaný musí byť vedomý. Skutočnosť, že žalovaný reálne neposkytol žalobkyni úvery v sume dohodnutej v bode 6. zmlúv (čo odôvodňoval vzájomným započítaním pohľadávok podľa bodu 8. zmluvy/dohody) má za následok to, že predmetné zmluvy obsahujú nesprávne uvedenú výšku poskytnutého úveru, výšku splátok a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Predmetné zmluvy tak neobsahujú náležitosti v zmysle podľa § 9 ods. 1 písm. g), j) a k) zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzatvorenia jednotlivých zmlúv, čo ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úverov.

11. Odvolací súd k odvolacej námietke žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil absenciu termínu konečnej splatnosti úveru, resp. doby trvania zmluvy, dôvodí, že súd prvej inštancie správne v odôvodnení napadnutého rozhodnutia skonštatoval, že doba trvania a termín konečnej splatnosti sú určené iba údajom 42, od čoho by síce bolo možné odvodiť konečnú splatnosť, avšak tento údaj je pre spotrebiteľa mätúci a zmluvu v tejto časti robí nezrozumiteľnou. Odvolací súd poukazuje na to, že ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. platné v čase uzatvorenia predmetných zmlúv vyžadovalo, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V predmetných zmluvách je uvedený údaj „42/19“, resp. „48/20“, ktorý však jednoznačne nezodpovedá zneniu uvedeného zákonného ustanovenia. Doba trvania zmluvy tak nie je pre spotrebiteľa uvedená jednoznačne a zrozumiteľne. Údaj týkajúci sa termínu konečnej splatnosti úveru je rozhodným údajom, ktorého neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C 42/15, zo dňa 9.11.2016). Termín konečnej splatnosti úveru, ako ďalšej zo zákonných náležitostí, nie je v zmluve uvedený vôbec. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že citované ustanovenie vyžadovalo presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom zmyslom predmetného ustanovenia bolo, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že termín konečnej splatnosti sa môže nachádzať aj v oznámení o schválení úveru, ktoré je súčasťou zmluvy. Je potrebné pripomenúť, že oznámenia, na ktoré sa žalovaný odvoláva ani nepredložil. Bez ohľadu na to však, v zmysle rozhodovacej praxe súdov, predmetné oznámenie nemožno považovať za súčasť zmluvy, a to z nasledovných dôvodov. Z čl. 2 bod 2.2. zmluvných dojednaní predmetných zmlúv je podľa odvolacieho súdu nepochybné, že tieto oznámenia mali mať charakter dodatočného a jednostranného oznámenia žalovaného, ktoré žalobkyňa písomne neodsúhlasila, neboli súčasťou zmlúv o úvere a je zrejmé, že žalobkyňa v čase podpisovania zmlúv evidentne ani nemala o obsahu jednotlivých oznámení vedomosť. Termín konečnej splatnosti úveru jej mal byť známy najneskôr v čase, kedy vstupovala do zmluvného vzťahu. V opačnom prípade by sa stratilo ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. svoj význam, nakoľko jeho cieľom bolo zabezpečiť, aby spotrebiteľ bol v potrebnom rozsahu informovaný o základných skutočnostiach týkajúcich sa zmluvného vzťahu už v čase jeho vzniku. Je pritom nepochybné, že údaj týkajúci sa termínu konečnej splatnosti úveru je rozhodným údajom, ktorého neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Predmetné oznámenia boli iba jednostranným právnym úkonom žalovaného, ktoré

jednoznačne nemožno považovať za zmluvné dojednanie. Rovnaký právny názor vyplýva zo súdnych rozhodnutí, napríklad Krajského súdu v Bratislave, zo dňa 27.8.2019, sp.zn. 16 Co 215/2018; zo dňa 19.12.2019, sp.zn. 3 Co 308/2018; Krajského súdu v Trnave zo dňa 26.6.2019, sp.zn. 24 Co 319/2018; Krajského súdu v Prešove, zo dňa 9.4.2019, sp.zn. 17 Co 9/2019; zo dňa 30.5.2019, sp.zn. 7 Co 19/2019 a zo dňa 1.12.2020, sp. zn. 3 CoCsp 36/2020. K tvrdeniu žalovaného v odvolaní, že náležitosť - termín konečnej splatnosti nemôže byť za žiadnych okolností dôvodom pre záver o bezúročnosti, pretože inak by došlo k porušeniu povinnosti eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva, odvolací súd uvádza, že rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C 42/15, zo dňa 9.11.2016, na ktoré sa žalovaný odvoláva, nemožno aplikovať na prejednávajú právnu vec, nakoľko sa Súdny dvor Európskej únie v uvedenom rozhodnutí zaoberal otázkou eurokonformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., nie ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., teda inej zákonom vyžadovanej povinnej zmluvnej náležitosti.

12. Žalovaný v odvolaní tvrdil, že právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5 sa vzťahuje na prípady, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, preto závery súdu prvej inštancie nie sú ani vecne aktuálne, keďže každá z označených zmlúv je zmluvou na dobu neurčitú. Odvolací súd poukazuje na vzájomne si rozporujúce tvrdenia žalovaného, keď na jednej strane tvrdil, že zmluvy obsahovali termín konečnej splatnosti úveru, ako aj dobu trvania zmluvy a zároveň argumentuje tým, že malo ísť o zmluvy uzatvorené na dobu neurčitú, preto odvolací súd tieto tvrdenia žalovaného považuje za zmätočné a účelové.

13. Žalovaný v odvolaní tiež namietal nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie o výške odplaty, ktorý podľa neho namiesto právnej úpravy účinnej v čase uzavretia predmetných zmlúv nedôvodne používa štatistické údaje. Odvolací súd k tejto odvolacej námietke dôvodí, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení písomného vyhotovenia rozsudku zaoberal výškou úroku (a v súvislosti s tým aj správne poukazoval na štatistické údaje týkajúce sa priemernej úrokovej miery z úverov poskytnutých v eurách pri spotrebiteľských úveroch uverejnených na stránke Národnej banky Slovenska), nie výškou odplaty. Ak by aj bolo možné dojednanú výšku úrokov stotožniť s termínom „výška odplaty“ žalovaného, odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie považuje aj tento údaj (76,21 %, resp. 80,98 %) za neplatný, prekračujúci únosnú mieru odplaty žalovaného, resp. rozporný s dobrými mravmi. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné dodať k dojednanej výške úrokov, príp. odplaty žalovaného, že v zmluvách bola nesprávne uvedená aj výška ročnej priemernej miery nákladov (ďalej len „RPMN“). V zmysle ustanovenia § 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. sa ročnou percentuálnou mierou nákladov rozumejú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19 zákona č. 129/2010 Z.z. V zmysle údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch za príslušné obdobie (za 3. štvrtrok 2010, resp. 2. štvrtrok 2011) zverejnených na <<https://www.mfsr.sk/sk/financie/financny-trh/bankovnictvo/spotrebitelске-uvery/suhrnne-informacie-udajoch-novoposkytnutych-spotrebitelских-uveroch-veritelmi/>>, bola výška RPMN 12,93 %, resp. 20,16 % (priemer priemerných hodnôt RPMN za všetky typy spotrebiteľských údajov). Ak je teda v zmluvách uvedený rozsah RPMN vo výške od 51,49 % do 68,77 % alebo od 46,86 % do 68,36 % (ako priemerná a predpokladaná výška RPMN), je tento údaj uvedený nesprávne a v neprospech spotrebiteľa. Z takto uvedenej RPMN tak nemožno za žiadnych okolností vyvodit' správnosť údajov o RPMN, nakoľko pri správnosti oboch údajov by musela byť hodnota RPMN vyššia ako úroková sadzba alebo minimálne rovnaká (iný záver by bol v rozpore s elementárnou logikou). Je teda zrejme, že údaj o RPMN nebol v zmluve uvedený v súlade s ustanovením § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z., následkom čoho je, že predmetné úvery sa považujú za bezúročné a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z.).

14. Žalovaný svoje odvolanie, okrem iného, odôvodnil aj ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, d/ C.s.p., t. j. že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V odôvodnení svojho odvolania však žalovaný nešpecifikoval akým nesprávnym procesným postupom mu súd znemožnil uskutočňovať jemu patriace práva v takej miere, že boli porušené jeho práva na spravodlivý proces, ani vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd uvádza, že účinný prieskum napadnutého rozhodnutia alebo konania jemu predchádzajúceho môže odvolateľ

vyvolať len pomenovaním konkrétnych nedostatkov napadnutého rozhodnutia, resp. konania, ktoré mu predchádzalo, čo žalovaný neurobil.

15. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

16. Voči napadnutému rozsudku podal žalovaný odvolanie aj vo výroku 5., t. j. aj do výroku o náhrade trov konania dôvodiac tým, že súd prvej inštancie nezohľadnil zastavenie konania v časti žaloby na základe dispozičného úkonu žalobkyne. Odvolací súd k uvedenému uvádza, že súd prvej inštancie vo výroku 7. napadnutého rozsudku, v spojení s opravným uznesením, dispozičný úkon žalobkyne (čiastočné späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia) zohľadnil a žalovanému správne v tejto časti priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd ale zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku 5., ktorým priznal žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 % podľa § 388 C.s.p. tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pretože súd prvej inštancie síce správne aplikoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania ustanovenia § 255 ods. 1 a § 262 ods.1 C.s.p., ale nesprávne priznal žalobkyni náhradu trov konania, namiesto priznania nároku na náhradu trov konania. Odvolací súd dodáva, že rozhodovanie o náhrade trov konanie má dve samostatné fázy; prvou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom rozhodne súd bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí; druhou fázou je rozhodovanie súdneho úradníka súdu prvej inštancie, ktorý rozhoduje o výške náhrady trov konania samostatným uznesením po právoplatnosti skončenia veci.

17. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p., v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobkyni, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanoveniami § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde, preto už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu a postačovalo preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

19. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p. v spojení s § 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).